

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/38/2015
Identifikačné číslo spisu:	4110212093
Dátum vydania rozhodnutia:	29.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:4110212093.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: KOMA SLOVAKIA s.r.o., Mlynárce - Štúrova 140, Nitra, IČO: 35 941 472, v konaní zastúpený advokátom JUDr. Michalom Andrejšinom, Staré Grunty 326 A, Bratislava, proti žalovanému: MOSAP, a.s., Nábřežie mládeže 85, Nitra, IČO: 36 521 671, v konaní zastúpený advokátom JUDr. Pavlom Gráčíkom, Farská 40, Nitra, o zaplatenie 20.218,33 eur s príslušenstvom, vedenom Okresným súdom Nitra pod č. k. 28Cb/14/2010, o dovolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15Cob/166/2013-399 zo dňa 27. novembra 2013, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu a žalovaného o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov n e m á p r á v o na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Nitra rozsudkom č. k. 28Cb/14/2010-347 zo dňa 03. novembra 2013 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 16.860,01 eur a vo zvyšku návrh zamietol. Z vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa preukázané, že medzi účastníkmi konania bola dňa 20.11.2008 uzatvorená zmluva o dielo č. 112008-05 podľa Obchodného zákonníka, pričom v článku V. zmluvy boli uvedené povinnosti objednávateľa (žalovaného), ktorý mal na vlastné náklady zabezpečiť hygienické a sociálne zariadenie pre zamestnancov zhotoviteľa (žalobcu) po dobu montáže za úhradu bod 5.2 písm. b). V bode 5.5 zmluvy bolo uvedené, že objednávateľ zabezpečí kontajner pre odvoz montážneho odpadu po dobu vykonávania montáže a následne zaistiť jeho odvoz a likvidáciu za úhradu. V článku VI. zmluvy bolo dohodnuté, že zhotoviteľ je povinný zabezpečiť stráženie staveniska počas celej doby od jeho prevzatia od objednávateľa až do dňa podpisu protokolu o odovzdaní diela, inak zabezpečí objednávateľ stráženie na náklady zhotoviteľa. Cena za dielo bola dohodnutá ako pevná cena a zmeny zmluvy mohli byť vykonané len v písomnej forme. Zo Zmluvy na uskutočnenie prác zo dňa 21.07.2008 medzi Mestom Nitra ako objednávateľom a zhotoviteľom spoločnosťou MOSAP a.s. Nitra (tu žalovaný) mal súd prvého stupňa preukázané, že jej predmetom zmluvy bolo zhotovenie diela " F. B. - I. E." a v ktorej bolo dohodnuté, že veci potrebné k vykonávaniu diela bol povinný zaobstarat' zhotoviteľ, pokiaľ nebolo výslovne uvedené, že ich obstará objednávateľ. V článku X. bod 10.4. zmluvy bolo dohodnuté, že stráženie staveniska

zabezpečí zhotoviteľ a v prípade potreby aj jeho oplatenie alebo iné vhodné zabezpečenie a náklady s tým spojené sú v dohodnutej cene diela a podľa čl. XI. bod 11.3. zmluvy bolo dohodnuté, že zhotoviteľ zodpovedá za čistotu a poriadok na stavenisku a na vlastné náklady odstráni odpady, ktoré sú výsledkom jeho činnosti; v bode 11.4. bolo uvedené, že objednávateľ (Mesto Nitra) nezabezpečí pre zhotoviteľa skládkovanie odpadov, ktoré sú výsledkom jeho činnosti a toto zhotoviteľ zabezpečí sám na vlastné náklady.

Z doložených faktúr, ktoré žalovaný následne refakturoval žalobcovi a ktoré si uplatnil listom zo dňa 05.03.2012, zakladajúce obranu žalovaného v konaní formou kompenzačnej námietky, súd prvého stupňa zistil, že boli vystavené Mestom Nitra za odber elektrickej energie, I. K. za odvoz odpadu zo septikov žump, spoločnosťou TOI TOI & DIXI spol. s r.o. Slovensko za náklady na prenosné toalety; spoločnosťou ENVI-GEOS Nitra, s.r.o. za odvoz a zneškodnenie odpadu, spoločnosťou KOBRA S.B.S., spol. s r.o. za stráženie staveniska; spolu si uplatnil žalovaný kompenzačnú námietku vo výške vo výške 13.004,18 eur podľa doložených faktúr. Po ukončení stráženia staveniska strážnou službou mu mali vzniknúť náklady strážením staveniska vlastným zamestnancom vo výške 1.833,10 eur. V súvislosti so strážením staveniska a zabezpečením kontajnerov pre strážnu službu mu mali vzniknúť ďalšie náklady, ktoré vyúčtoval vo výške 573,05 eur bez DPH.

Súd prvého stupňa uzavrel, že podľa zmluvy o dielo uzatvorenej medzi účastníkmi konania mal stráženie staveniska zabezpečiť žalobca ako zhotoviteľ, a keďže ho nezabezpečil, urobil to objednávateľ. Na túto činnosť mal uzatvorenú zmluvu o poskytovaní strážnej služby zo dňa 21.11.2008, pričom táto povinnosť mu vyplývala zo zmluvy uzatvorenej s Mestom Nitra. Žalovaný tak mal za stráženie staveniska zaplatené investorom Mestom Nitra, nakoľko stráženie bolo súčasťou ceny za dielo uzatvorenej s Mestom Nitra. Pokiaľ by za stráženie zaplatil žalobca žalovanému resp. ak by mu bola táto ním započítavaná položka priznaná, bolo by žalovanému za stráženie zaplatené dvakrát. Náklady, ktoré mali vzniknúť zhotoviteľovi diela so strážením a zabezpečením staveniska v položke, ktorú žalovaný započítal voči nároku žalobcu vo výške 16.469,87 EUR (13.840,23 eur +DPH 2.629,64 eur), posúdil súd prvého stupňa ako nedôvodnú obranu žalovaného proti pohľadávke žalobcu a v tomto rozsahu ako nespôsobilú na za započítanie. V rozsahu nákladov na zabezpečenie hygienických a sociálnych zariadení pre zamestnancov zhotoviteľa po dobu montáže rovnako tento nárok žalovaného vo výške 390,14 eur /327,85 eur + DPH/ posúdil ako nespôsobilý na započítanie.

Ostatné nároky spočívajúce v nákladoch odberu elektrickej energie, odvozu a likvidácie montážneho odpadu, ktoré si žalovaný uplatnil voči pohľadávke žalobcu, považoval súd prvého stupňa za spôsobilé na započítanie, nakoľko išlo o náklady ktoré žalovanému vznikli v súvislosti s prácami na diele, na ktorom žalobca vykonával pre neho práce v subdodávke na základe zmluvy o dielo zo dňa 20.11.2008. Žalovaný si mal zabezpečiť zdroj elektrickej energie na stavbe, pričom z vykonaného dokazovania vyplynulo, že keďže malo Mesto Nitra ako investor zmluvu s Energetickými závodmi a.s., ktoré fakturovali za odber elektrickej energie Mestu Nitra, považoval súd nárok žalovaného dôvodný čo do nároku za odber elektrickej energie vo výške 3.078,47 eur (2.586,95 eur + DPH). S poukazom na obsah zmluvy s mestom Nitra zo dňa 21.07.2008 za dôvodné považoval súd aj náklady, ktoré vznikli žalovanému v súvislosti s odvozom a likvidáciou montážneho odpadu vo výške 279,84 eur (235,16 eur + DPH). Súd prvého stupňa s poukazom na ust. § 398 ObZ kompenzačnú námietku žalovaného vo výške 3.358,31 eur považoval za dôvodnú a v tejto časti návrh žalobcu zamietol. Nárok žalobcu vo výške 20.218,33 eur bol v konaní preukázaný a dôvodný a tento mu po započítaní kompenzačnej námietky súd prvého stupňa priznal a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 16.860,01 eur.

Krajský súd v Nitre na odvolanie oboch účastníkov napadnutým rozsudkom č. k. 15Cob/166/2013-399 zo dňa 27. novembra 2013 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu. Odvolací súd poukázal na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa ako vecne a právne správne a navyše dodal, že žalovaný v písomnom uznaní záväzku zo dňa 18.11.2009 uznal svoj záväzok voči žalobcovi na zaplatenie sumy 140.732,63 eura, pričom tento sa zaviazal uhradiť žalobcovi dohodnutými splátkami do 05.03.2010. Súčasne dňa 18.11.2009 došlo medzi účastníkmi konania k usporiadaniu vzájomných nárokov vyplývajúcich zo zmluvy o dielo č. 112008-05 zo dňa 20.11.2008 s tým, že prehlásili, že

nemajú voči sebe žiadne nároky z titulu pokút alebo penále okrem záväzku žalovaného na zaplatenie sumy 140.732,63 eura. Odvolací súd s poukazom na obsah tohto prehlásenia uzavrel, že je nepochybné, že zmluvné strany vylúčili existenciu vzájomných nárokov len z titulu pokút alebo penále, pričom ďalšie potencionálne záväzky touto dohodou neboli vylúčené, a možnosť žalovaného v konaní vzniesť započítaciu námietku zostala zachovaná. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu potrebného na vecne správne rozhodnutie vo veci, pričom dôvodnosť fakturácie spotrebovanej elektrickej energie na predmete diela žalovaný dostatočne preukázal zmluvným vzťahom s Mestom Nitra, ako aj preukázal dôvodnosť nároku na úhradu nákladov za odvoz a likvidáciu montážneho odpadu, spolu vo výške 3.358,31 eur. V tejto časti bola jeho kompenzačná námietka dôvodná. V súvislosti s odvolaním žalovaného v časti nákladov spojených so strážením a zabezpečením staveniska ako aj zabezpečením hygienických a sociálnych zariadení, nepovažoval odvolací súd tieto za preukázané. S poukazom na ust. § 219 ods. 1 a 2 rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalobca s poukazom na ust. § 241 ods. b) a c) O. s. p., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, z dôvodov podľa § 237 ods. 1 písm. f). Žalobca dovolanie podal v zamietajúcej časti v sume 3.358,31 eur. Poukázal na to, že súd prvého stupňa vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie a žalovaný nepredložil súdu žiadne nové dôkazy, zostal pri svojich pôvodných tvrdeniach z predchádzajúcich pojednávaní, pričom žalobca predložil súdu množstvo nových dôkazov, ktoré v doterajšom konaní ešte neboli použité a vytvoril objektívnu právnu analýzu svojich názorov. Za nesprávne považoval zrušenie prvého rozhodnutia súdu prvého stupňa a následné vyhodnotenie skutkového a právneho stavu po vrátení veci odvolacím súdom na ďalšie konanie. Podľa žalobcu odvolací súd nepostupoval podľa ust. § 213 ods. 3 O. s. p. a nezopakoval dokazovanie v potrebnom rozsahu a neriadil sa ani ust. § 213 ods. 4 a 5 O. s. p. tým, že nevykonal žalobcom navrhované dokazovanie. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu žiadal zmeniť a potvrdiť rozsudok Okresného súdu Nitra z 14.11.2011 č. k. 28Cb/14/2010-172 a priznať žalobcovi celú žalovanú sumu vo výške 20.218,33 eur, alternatívne zmeniť rozsudok Krajského súdu v Nitre z 27.11.2013 č. k. 15Cob/166/2013-399 a priznať žalobcovi celú žalovanú sumu. Podľa žalobcu boli napadnutými rozsudkami žalovanému priznané neexistujúce práva a súdy ignorovali množstvo dôkazov a faktov žalobcu, odôvodnenie rozsudku bolo neúplné a povrchné a ignorovalo dôkazy doložené do súdneho spisu. Za najzávažnejšiu vadu napadnutého odvolacieho rozhodnutia považuje žalobca nesprávne posúdenie právneho rámca, v akom sa spor nachádzal tým, že odvolací súd nesprávne a v rozpore so zákonom vyhodnotil prejav vôle žalobcu a žalovaného uznaním záväzku zo dňa 18.11.2009.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal včas dovolanie aj žalovaný v celom rozsahu z dôvodov podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f) v spojení s ust. § 241 ods. 2 písm. a), c) O. s. p. a v dovolaní uviedol, že prípustnosť dovolania, ako aj dôvod dovolania, odvodzuje z tej skutočnosti, že v konaní vedenom odvolacím (aj prvostupňovým) súdom došlo k závažným pochybeniam. Týmito pochybeniami malo byť nesprávne vyhodnotenie dôkazov predložených v konaní, osvedčujúcich dôvodnosť celej kompenzačnej námietky. Súdy mali vychádzať nesprávne z právnej povinnosti zo strany žalobcu na to, či z nejakého iného právneho vzťahu, v ktorom tento nebol účastníkom, dôjde k splneniu zmluvných povinností. Previazanie dvoch rozdielnych zmluvných vzťahov bez ďalšieho vysvetlenia zo strany súdu zakladá podľa žalovaného arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia, ako aj jeho zrejmu nesprávnosť. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu považuje za nedostatočné a nepreskúmateľné, čo tiež spôsobuje odňatie možnosti žalovaného konať pred súdom. Rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za arbitrárne aj z dôvodu, že nespĺňa podmienky pre aplikáciu ustanovenia §219 ods. 2 O. s. p., nakoľko odvolacím súdom doplnená argumentácia je v rozpore s tým, ako argumentoval prvostupňový súd. Žalovaný žiadal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), či dovolania smerujú proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V predmetnej veci rozhodol súd prvého stupňa tak, že žalobe sčasti vyhovel na základe zistenia, že celý nárok uplatnený v konaní je dôvodný, čo účastníkmi nebolo spochybnené (nárok na zaplatenie sumy 20.218,33 eur zo zmluvy o dielo medzi účastníkmi). Predmetom konania tak zostalo ustálenie dôvodnosti obrany žalovaného - kompenzačnej námietky uplatnenej žalovaným voči nároku uplatnenému v konaní žalobcom. Zamietajúca časť rozhodnutia sa týkala rozsahu dôvodne uplatnenej kompenzačnej námietky. Odvolací súd na základe odvolania oboch účastníkov rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu ako vecne aj právne správny potvrdil.

Dovolanie podali obaja účastníci, obe dovolania však smerujú svojou povahou voči potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, keďže tento potvrdil ako priznávajúci, tak zamietajúci výrok súdu prvého stupňa (voči oboj účastníkom ide o potvrdenie rozhodnutia súdu prvého stupňa).

Dovolací súd najskôr skúmal, či sú splnené zákonné podmienky stanovené Občianskym súdnym poriadkom osobitne pre prípad, že dovolanie smeruje proti napadnutému rozsudku. Z ust. § 238 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že pokiaľ odvolací súd rozhodol rozsudkom, je dovolanie proti nemu prípustné, ak je napadnutý zmeňujúci rozsudok. Rozhodnutie odvolacieho súdu v prejednávanej veci je rozhodnutím potvrdzujúcim.

Podľa ustanovenia § 238 ods. 3 písm. a) O. s. p. dovolanie možno podať proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu vtedy, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu. Pretože odvolací súd prípustnosť dovolania svojim výrokom nezaložil, je nepochybné, že o tento prípad v prejednávanej veci nejde.

Dovolanie by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, iba ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O. s. p. O vadu tejto povahy ide, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Žalobca ani žalovaný existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ O. s. p. vo svojich dovolaniach netvrdili a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Tvrdili existenciu vady podľa § 237 O. s. p. písm. f/ O. s. p., a to odňatie možnosti konať pred súdom.

Takéto odňatie možnosti videl žalobca v tom, že mu malo byť odňaté právo konať pred súdom tým, že nebolo odvolacím súdom vykonané ďalšie dokazovanie, odvolací súd nevykonával a nedoplňoval dokazovanie, ako aj podľa neho nebolo rozhodnutie odvolacieho súdu dostatočne odôvodnené.

Prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 O. s. p. písm. f/ O. s. p. podľa žalovaného je založená na tom, došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu dôkazov súdmi, odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu považuje za nedostatočné a nepreskúmateľné a arbitrárne aj z dôvodu, že nespĺňa podmienky pre aplikáciu ustanovenia §219 ods. 2 O. s. p., nakoľko odvolacím súdom doplnená argumentácia je v rozpore s tým, ako argumentoval prvostupňový súd.

Vadou konania podľa uvedeného zákonného ustanovenia je taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ustanovenie § 237 ods.

1 písm. f/ O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. ide aj vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Dovolatelia zhodne odňatie možnosti konať pred súdom vidia v tom, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu ide nad rámec odôvodnenia prvostupňového súdu a rozhodnutie je nepreskúmateľné, rozhodnutie nižších súdov je založené na nesprávnom právnom posúdení veci.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a dovolateľom neznemožnili uplatniť procesné práva priznané im právnym poriadkom na zabezpečenie ich práv a oprávnených záujmov.

V prejednávanej veci podľa názoru dovolacieho súdu napadnutý rozsudok odvolacieho súdu požiadavku riadneho a dostatočného odôvodnenia spĺňa. Je z neho zrejmé, prečo odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

K tvrdenej nepreskúmateľnosti ako dovolaciemu dôvodu poukazuje dovolací súd na Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 3. decembra 2015 (R 2/2016) k výkladu § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku, od ktorého nemá dôvod sa v tejto veci konajúci senát dôvod odkloniť, a podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku. Takýto výnimočný stav v prejednávanej veci nemožno konštatovať, keďže odvolací súd sa zaoberal dovolacími dôvodmi a okrem poukazu na rozhodnutie súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožnil, len doplnil úvahu týkajúcu sa súladnej právnej úvahy so súdom prvého stupňa.

Obsah oboch dovolaní smeruje aj k názoru, že k procesnej vade konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. došlo v dôsledku nesprávneho právného posúdenia veci súdmi. Dovolací súd preto považuje za potrebné uviesť, že ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., pretože právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona ani procesné práva účastníka.

V súvislosti s tvrdeným nevykonaním dôkazov dovolací súd zdôrazňuje, že výsledok hodnotenia dôkazov súdmi nižšieho stupňa zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 132 O. s. p. Nezodpovedal by im vtedy, ak by súd zobral do úvahy skutočnosť, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli ani inak nevyšli najavo v konaní, ak by súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, ak v hodnotení dôkazov by bol logický rozpor,

alebo ak by výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 122 až § 135 O. s. p.. O takýto prípad v prejednávanej veci sa však nejedná.

Dovolací súd tu podotýka, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama o sebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/85/2010 a 2Cdo/29/2011).

Už z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR aj Ústavného súdu SR vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces". Tu dovolací odkazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005, podľa ktorého odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Zákonné ustanovenie § 219 O. s. p. v odseku 2 výslovne uvádza, že ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Vo veci preskúmvanej odvolací súd vo svojom rozhodnutí argumentačne logicky a prehľadne sformuloval najdôležitejšie dôvody, pre ktoré považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa za vecne a právne správne a reagoval aj na odvolacie námietky, jeho rozhodnutie je tak preskúmateľné a nemožno hovoriť o arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

V súvislosti s tvrdenou neúplnosťou skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (tu napríklad sp. zn. 2Cdo/130/2011, 3Cdo/248/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012).

Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonával všetky účastníkom navrhované dôkazy (ako uvádza žalobca v súvislosti s tvrdeným nedostatočným odôvodnením pri nevysporiadaní sa s dôkazmi ním doloženými), nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., lebo týmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, tak ako namietali obaja dovolatelia v podanom dovolaní, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O. s. p..

Postupom odvolacieho súdu nebola odňatá možnosť konať pred súdom ani žalobcovi, ani žalovanému, a preto v danej veci nebola splnená podmienka prípustnosti podania dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p..

Keďže prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalobcu i žalovaného podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie oboch dovolaní (z procesných dôvodov) sa nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní právo na náhradu trov dovolacieho konania nevzniklo žiadnemu z účastníkov, keďže obaja boli pri podaní tohto mimoriadneho opravného prostriedku neúspešní (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.).

Senát najvyššieho súdu rozhodol v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.